

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 07 0 K 008460 14 Kž 2
Sarajevo, 08.10.2014. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Gogala Zorice kao predsjednice vijeća, Filipović mr Ljiljane i Marić Slavka, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Drndo Ismete kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Š.Z., zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. Krivičnog zakona SFRJ, koji je zakonom preuzet kao republički zakon, odlučujući o žalbama kantonalne tužiteljice iz Mostara i branitelja optuženog Š. Z. protiv presude Kantonalnog/Županijskog suda u Mostaru broj 07 0 K 008460 13 K od 17.04.2014. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 08.10.2014. godine u prisustvu zamjenika Glavnog federalnog tužitelja Jurko Tihomira i branitelja optuženog Š. Z., advokata D.A. a u odsustvu uredno obaviještenog optuženog Š. Z., donio je

P R E S U D U

Žalbe kantonalne tužiteljice iz Mostara i branitelja optuženog Š.Z. se odbijaju kao neosnovane, pa se presuda Kantonalnog/Županijskog suda u Mostaru broj 07 0 K 008460 13 K od 17.04.2014. godine potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog/Županijskog suda u Mostaru broj 07 0 K 008460 13 K od 17.04.2014. godine optuženi Š.Z. oglašen je krivim zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. Krivičnog zakona SFRJ, koji je zakonom preuzet kao republički zakon (KZ SFRJ) i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) godina. Istom presudom optuženi je obavezan da naknadi troškove krivičnog postupka, čija će visina biti određena posebnim rješenjem, te da plati paušal u iznosu od 300,00 KM.

Protiv ove presude žalbe su izjavili kantonalna tužiteljica iz Mostara i branitelj optuženog Š.Z., advokat D.A. iz Z....

Žalbom kantonalne tužiteljice presuda se pobija zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, s prijedlogom da se ona preinači tako što će se optuženom izreći kazna zatvora u dužem

trajanju, srazmjerna težini učinjenog krivičnog djela, stupnju krivnje optuženog i posljedicama krivičnog djela.

Žalbom branitelja optuženog Š.Z. presuda se pobija, kako se navodi u žalbi, iz svih razloga propisanih zakonom, s prijedlogom da se ona ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili odredi održavanje pretresa pred drugostepenim sudom ili da se ona preinači i optuženi oslobodi od optužbe ili blaže kazni.

Zamjenik glavnog federalnog tužitelja podneskom broj T07 0 KTRZZ 0002146 14 3 od 18.06.2014. godine predložio je da se žalba branitelja optuženog Š.Z. odbije kao neosnovana, a da se žalba kantonalne tužiteljice uvaži i pobijana presuda preinači tako što će se optuženom izreći kazna zatvora u dužem trajanju od izrečene.

Na sjednici vijeća ovog suda koja je, u smislu člana 319. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), održana u odsustvu uredno obaviještenog optuženog Š.Z., zamjenik Glavnog federalnog tužitelja je izjavio da ostaje kod navoda iz žalbe kantonalne tužiteljice iz Mostara i prijedloga iz pomenutog podneska od 18.06.2014. godine. Branitelj optuženog Š.Z. je izjavio da ostaje kod žalbenih osnova i navoda, s tim što je prvenstveni prijedlog odbrane da se prvostepena presuda ukine zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i odredi održavanje pretresa pred ovim sudom, dok je žalbu kantonalne tužiteljice branitelj ocijenio neosnovanom.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti u smislu člana 321. ZKP FBiH, pa je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

U uvodu žalbe branitelja optuženog Š.Z. navodi da se prvostepena presuda pobija iz svih zakonom propisanih razloga. Međutim, obrazloženje žalbe, u dijelu označenom pod I, sadrži samo konstataciju da je pobijana presuda rezultat bitnih povreda odredaba ZKP FBiH, ali ne i tačnu naznaku koje bitne povrede odredaba krivičnog postupka je prvostepeni sud učinio i u čemu se one sastoje. Stoga ovaj sud nije bio u prilici da ispita osnovanost te žalbene konstatacije.

U dijelu obrazloženja žalbe branitelja označenom pod II i koji se izričito odnosi na žalbeni osnov pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, navedeni su konkretni razlozi zbog kojih žalitelj smatra da je prvostepeni sud svojom presudom pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje.

U tom dijelu žalbe, branitelj najprije ističe da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio udaljenost između učinitelja predmetnog krivičnog djela i oštećene u vrijeme ozljeđivanja oštećene. Naime, prvostepeni sud je utvrdio da je optuženi pucao u oštećenu sa udaljenosti od oko 1 m. Osporavajući pravilnost takvog zaključka prvostepenog suda, branitelj u žalbi navodi da je ta okolnost utvrđena isključivo na osnovu iskaza iz istrage svjedokinje T.R., a koju svjedokinja odbrana nije bila u mogućnosti unakrsno ispitati na glavnom pretresu. U prilog tvrdnji da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio udaljenost između učinitelja i oštećene u vrijeme ispaljivanja hica iz puške u pravcu oštećene, branitelj u žalbi ističe da ni vještak sudske medicine nije

utvrdio udaljenost pucanja, s obrazloženjem da su ta pitanja iz domena balistike, a da balističko vještačenje nije izvršeno.

Međutim, iako se žalbenim osnovom pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničog stanja mogu uspješno pobijati prvostepene presude samo ukoliko se pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje odnosi na odlučne činjenice, branitelj u žalbi ne navodi zbog čega smatra da je udaljenost između učinitelja i oštećene u vrijeme ispaljivanja hica iz puške u pravcu oštećene odlučna činjenica u ovoj krivičnopravnoj stvari. Sama okolnost da je određena činjenica sadržana u činjeničnom opisu djela u izreci presude ne daje joj karakter odlučne činjenice. Naime, ovaj sud smatra da udaljenost sa koje je učinitelj pucao u oštećenu nije od odlučujućeg značaja za utvrđenje da je optuženi umišljajno usmrtio oštećenu. Pri tome, ovaj sud je u vidu imao radnju učinitelja – pucanje iz puške, dakle, iz vrlo ubojitog sredstva, u donji dio vrata oštećene, dakle, u vitalni dio tijela i same okolnosti u kojima je preduzeta ta radnja – oštećena je usmrćena ispred kuće u kojoj je boravila u vezi sa oružanim napadom jedinica ABiH dana 28.07.1993. godine u selu D., zaseok K., općina J., a nakon što je optuženi, u kući u kojoj je boravila oštećena, pronašao pušku. Uostalom, i prvostepeni sud je u obrazloženju svoje presude (strana 4.) jasno naveo da udaljenost pucanja ne predstavlja konstitutivni element krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim tom presudom i da stoga izmjena navoda iz optužnice da je optuženi pucao u oštećenu iz neposredne blizine u naznaku u izreci presude da je optuženi pucao u oštećenu sa udaljenosti od oko 1 metar ne predstavlja povredu objektivnog identiteta presude i optužbe.

S obzirom da udaljenost sa koje je učinitelj pucao u oštećenu nije odlučna činjenica za utvrđenje bitnih obilježja krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim pobijanom presudom, ovaj sud nalazi da pomenuti žalbeni navodi branitelja kojima se osporava utvrđenje suda o razdaljini sa koje je optuženi pucao u oštećenu ne mogu dovesti u pitanje pravilnost činjeničnog stanja utvrđenog prvostepenom presudom.

Slijedom toga, ovaj sud nalazi da žalbeni navod branitelja da se o udaljenosti sa koje je optuženi pucao u oštećenu izjašnjavala samo svjedokinja T.R. prilikom njenog saslušanja u istrazi i da odbrana u pogledu te okolnosti nije mogla na glavnom pretresu ispitati ovu svjedokinju zbog toga što je ona u međuvremenu umrla, ne može dovesti u pitanje ni pravo optuženog na odbranu jer navedena okolnost nema karakter odlučne činjenice.

Takođe, ovaj sud nalazi da se neosnovano, u dijelu žalbe koji se odnosi na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje u odnosu na ovu okolnost – udaljenost sa koje je učinitelj pucao u oštećenu, ističe da je odbrana bila onemogućena da se brani jer je optužnica bila neprecizna i neodređena. Optužnica je, prema navodima branitelja, morala sadržavati tačno određene stajne tačke, udaljenosti, te uglove ulazne i izlazne rane kod oštećene. Po ocjeni ovog suda, navedene okolnosti ne predstavljaju odlučne činjenice jer nisu od značaja za utvrđenje zakonskih obilježja predmetnog krivičnog djela, te stoga ih optužnica nije morala ni sadržavati. Članom 242. stav 1. tačka c) ZKP FBiH propisano je, naime, da optužnica treba da sadrži opis djela iz kojeg proizilaze zakonska obilježja krivičnog djela, vrijeme i mjesto učinjenja krivičnog djela, predmet na kome je i sredstvo kojim je izvršeno krivično djelo, kao i ostale okolnosti potrebne da se krivično djelo što preciznije odredi. Okolnosti koje je u žalbi istakao branitelj ne

ulaze u pojam „ostale okolnosti potrebno da se krivično djelo što preciznije odredi“ jer one nisu od značaja za određenje krivičnog djela.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, branitelj u žalbi dalje tvrdi da je prvostepeni sud pogrešno zaključio da je djelo učinjeno dana 28.07.1993. godine u jutarnjim satima. Branitelj ukazuje da pri donošenju tog činjeničnog zaključka sud nije prihvatio podatak iz Prijave o smrti HVO J. br. 13/93 i I. iz M. knjige umrlih općine J. od 14.02.2013. godine da je vrijeme smrti oštećene P.I. 28.07.1993. godine u 15,00 sati nego je poklonio vjeru iskazima svjedoka koji su se, prema mišljenju branitelja, o tome neodređeno i neprecizno izjašnjavali.

Ovi žalbeni navodi branitelja ne dovode u pitanje pravilnost zaključka prvostepenog suda da je vrijeme učinjenja djela 28.07.1993. godine u jutarnjim satima.

Naime, neosnovano se žalbom branitelja ističe da je prvostepeni sud, u pogledu vremena usmrćenja oštećene P.I., pogrešno ocijenio iskaze svjedoka na osnovu kojih je zaključio da je oštećena usmrćena u jutarnjim satima dana 28.07.1993. godine. I po ocjeni ovog suda, iskazi i svjedoka optužbe i svjedoka odbrane ukazuju na pravilnost zaključka prvostepenog suda da je oštećena P.I. usmrćena dana 28.07.1993. godine u jutarnjim satima. Tako je svjedok optužbe Z.D. u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da je napad snaga ABiH na njegovo mjesto započeo dana 28.07.1993. godine oko 09,30 sati, da je pucano po njegovoj kući, da su se on i članovi njegove porodice sakrili u kuću strica Z.I., koja je od njihove kuće bila udaljena 15 do 20 m, a da su njegova baka T.R. i njena sestra P.I. ostali u njihovoj kući. Svjedok je takođe izjavio da su ih, poslije samo pet minuta, vojnici ABiH natjerali da izađu iz stričeve kuće, a da je poslije 30-40 minuta čuo svoju baku T.R. kako plače i govori da je ubijena P.I. Osim toga, svjedok odbrane M.S., koji je bio komandant voda rezervnog sastava policije u kojem je bio i optuženi i koji je djelovao u sastavu ABiH, korištenjem podataka iz izvještaja kojeg je sačinio povodom akcije u D., je naveo da je njegov vod djelovao dana 28.07.1993. godine oko 10,45 minuta kod kuća Š., u zaseoku K., te da su taj dio terena zauzeli za 10-15 minuta, a da su nakon toga započeli sa privođenjem osoba, u čemu je sudjelovao i optuženi ali čije kretanje on nije bio u mogućnosti stalno pratiti. I svjedok odbrane I.N. je naveo da je napad bio u jutarnjim satima odnosno da je počeo oko 10,00 sati i da je trajao 1-1,5 sat. Svjedok M.S. je takođe potvrdio da je napad bio u jutarnjim satima. Kada se tome doda da je sam optuženi Š.Z. izjavio da je napad počeo 28.07.1993. godine u periodu između 10 i 11 sati, ovaj sud nalazi da se neosnovano žalbom branitelja osporava pravilnost zaključka prvostepenog suda da se predmetni događaj desio dana 28.07.1993. godine u jutarnjim satima tvrdnjom da su iskazi svjedoka koji su se izjašnjavali o vremenu napada na selo D. neodređeni i neprecizni. Naime, iz iskaza svih tih svjedoka, bez obzira što se nisu mogli precizno izjasniti o vremenu početka i završetka akcije, nedvosmisleno proizilazi da je akcija snaga ABiH u selu D., zaseok K. počela i završila se u jutarnjim satima dana 28.07.2014. godine, te da je, sljedstveno tome, oštećena P.I. usmrćena dana 28.07.1993. godine u jutarnjim satima.

Nadalje, prvostepeni sud je u obrazloženju svoje presude (strana 11.) naveo sasvim određene razloge zbog kojih smatra da je podatak o satu usmrćenja oštećene P.I. dana

28.07.1993. godine, naveden u ispravama na koje se u žalbi pozvao branitelj, nepouzdan i te razloge u cijelosti prihvata i ovaj sud.

Takođe, neosnovano se žalbom branitelja ističe da je u prvostepenom postupku povrijeđeno pravo optuženog na odbranu usljed nepreciznosti optužnice pošto je u njoj navedeno da je vrijeme izvršenja krivičnog djela - 28.07.1993. godine u jutarnjim satima. Naime, ovaj sud smatra da je takvo određenje vremena učinjenja djela (tačno određenje dana i doba dana) dovoljno precizno i da nije onemogućavalo djelotvornu odbranu optuženog.

Pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja ne dovode u pitanje ni žalbeni navodi branitelja da prvostepeni sud činjenicu „da je tokom ljeta 1993. godine na širem području na kome je mjesto J. odnosno selo D. trajao oružani sukob između oružanih snaga ABiH i snaga HVO obrane (HVO)“ pogrešno drži općepoznatom. Branitelj u žalbi takođe ističe da tužiteljstvo tu činjenicu inače nije ničim dokazivalo te da optužnica taj navod nije ni sadržavala. Upravo iz tog razloga ovaj sud smatra da pomenuti žalbeni navod ne može dovesti u pitanje pravilnost pobijane presude. Naime, iz izreke pobijane presude proizilazi da je optuženi oglašen krivim za usmrćenje civila dana 28.07.1993. godine, kršenjem pravila međunarodnog prava, za vrijeme oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini, prilikom napada postrojbi ABiH na mjesto D., općina J., zaseok K. Te činjenice prvostepeni sud ne uzima kao opšteprihvaćene jer se pri navođenju razloga na osnovu kojih ih je utvrdio pozvao na iskaze svjedoka i optužbe i odbrane i pri tome, u bitnom, iznio i sadržinu njihovih iskaza iz koje to proizilazi. Stoga ovaj sud nalazi da se neosnovano žalbom branitelja ističe da postoji sumnja u pogledu postojanja oružanog sukoba u BiH u vrijeme izvršenja predmetnog djela i napada postrojbi ABiH na selo D., zaseok K. dana 28.07.1993. godine, te da je tu sumnju prvostepeni sud svojom presudom trebao riješiti u korist optuženog primjenom pravila in dubio pro reo. Uostalom, sam je optuženi Š.Z. u svom iskazu naveo da je kao pripadnik rezervnog sastava policije, u sklopu Armije BiH, sudjelovao u oružanoj akciji jedinica ABiH u D. dana 28.07.1993. godine. Na taj način je sam optuženi tu činjenicu učinio nespornom pa, stoga, ima osnova i stav prvostepenog suda da je ta okolnost nesporna. Međutim, kako je to već navedeno, u pogledu te okolnosti prvostepeni sud se u svojoj presudi sasvim određeno pozvao i na iskaze svjedoka optužbe i na iskaze svjedoka odbrane na osnovu kojih je tu okolnost utvrdio. S obzirom na navedeno, pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja u prvostepenoj presudi ne može dovesti ni, s tim u vezi, pozivanje branitelja na rješenje Vrhovnog suda FBiH broj 01 0 K 006240 12 Kž 6 od 23.05.2013. godine.

Osporavajući dalje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja u prvostepenoj presudi, branitelj optuženog u žalbi iznosi tvrdnju da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio položaj optuženog u vrijeme napada na D. Pri tome se branitelj poziva na Izvještaj policije sa akcije oslobađanja D., sa potpisom podnosioca izvještaja M.S. kao i na iskaz svjedoka M.S. sa glavnog pretresa održanog dana 25.09.2013. godine. Iz navedenih dokaza, prema navodima branitelja, proizilazi da je optuženi učestvovao u akciji oslobađanja D., zaseok K., ali da je njihova odgovornost bio reon Š.. kuća i da su tu bili do 14,00 sati, kada je optuženi dat kao ispomoć ABiH i upućen na drugo mjesto. Međutim, navedeni svjedok je na pomenutom glavnom pretresu izjavio i da je njihova akcija trajala svega 10-15 minuta, a da su u zaseok K.... ušli u 10,45 sati, te da su, nakon

akcije, pripadnici voda, među kojima je bio i optuženi, započeli sa pretresima kuća i privođenjem civila. Ovaj svjedok – M.S. je takođe izjavio da on ne zna u koje je kuće ulazio optuženi, ali da mu je poznato da je optuženi u jednoj od kuća pronašao neko oružje. Iz navedenog jasno proizilazi da se pripadnici voda kojim je komandovao ovaj svjedok, a, među kojima je bio i optuženi, nisu zadržavali samo na užem reonu Š.. kuća. Uostalom, prvostepeni sud je u obrazloženju svoje presude dao sasvim određene razloge na osnovu kojih je utvrdio da se optuženi u vrijeme predmetnog događaja nalazio na području sela D., zaseok K., u kojem su se nalazile kuće Z., pa i ona ispred koje je usmrćena oštećena P.I. Stoga se sasvim neosnovano žalbom branitelja tvrdi da prvostepeni sud nije sa dovoljno pažnje ispitao tvrdnju odbrane da optuženi, u vrijeme predmetnog događaja, uopšte nije bio na lokalitetu gdje je ubijena P.I. odnosno da nije ispitao njegov alibi. Naprotiv, cijeneći dokaze odbrane na koje se i u žalbi pozvao branitelj, prvostepeni sud je zaključio da njihovi iskazi, kada se cijene pojedinačno i u međusobnoj vezi te u vezi sa ostalim dokazima, ne isključuju mogućnost prisustva optuženog na mjestu usmrćenja oštećene P.I. u vrijeme njenog usmrćenja. Za takav svoj zaključak prvostepeni sud je dao sasvim određene razloge (strane 12-15. presude), koje u cijelosti usvaja i ovaj sud.

U vezi s tim, sasvim se neosnovano u žalbi branitelja ističe da se zaključak suda o tome da je optuženi učinio krivično djelo za koje je bio optužen nalazi u domenu „mogućnosti“. Iz obrazloženja pobijane presude sasvim jasno proizilazi da je termin „moguće“ u toj presudi upotrebljen samo pri ocjeni alibija optuženog i da se odnosi na zaključak suda o tome da li iskazi svjedoka odbrane isključuju prisustvo optuženog na mjestu događaja u vrijeme usmrćenja oštećene. Njihovom analizom prvostepeni sud je došao da zaključka da je, i prema njihovim iskazima, bilo moguće da se optuženi nalazio na mjestu učinjenja djela u vrijeme njegovog učinjenja.

Prema tome, iz obrazloženja pobijane presude jasno proizilazi da je prvostepeni sud na nesumnjiv način utvrdio da je optuženi učinio krivično djelo za koje se optužuje a ne da je to utvrdio „u domenu mogućnosti“, kako se navodi u žalbi branitelja. Stoga je, s obzirom na kontekst u kojem je upotrijebljen termin „moguće“ u obrazloženju pobijane presude, sasvim neosnovano, u vezi sa upotrebom tog termina od strane prvostepenog suda, pozivanje u žalbi branitelja na nužnost primjene načela in dubio pro reo u konkretnoj krivičnopravnoj stvari.

Neosnovano se u žalbi ističe i da je zaključak prvostepenog suda da je optuženi učinio krivično djelo za koje je bio optužen zasnovan samo na iskazima svjedoka po čuvenju pošto sud nije imao očevidca događaja ni materijalnih dokaza. Najprije, iz materijalnih dokaza na koje se pozvao i branitelj u žalbi (zapisnik o obdukciji tijela P.I., Prijava o smrti HVO J. broj ... i izvod iz MKU Općine J. od 14.02.2013. godine), nesporno proizilazi da je 28.07.2014. godine u selu D., zaseok K., općina J., usmrćena oštećena P.I. To proizilazi i iz iskaza svjedoka Z.A. i Ž.A., koje su sasvim određeno navele da su vidjele, dana 28.07.1993. godine, nakon napada jedinica ABiH na selo D., usmrćeno tijelo P.I. ispred kuće Z.A. Nadalje, u toku istrage je kao svjedok saslušana T.R. koja je bila očevidac usmrćenja oštećene P.I. Tom prilikom ona je opisala okolnosti usmrćenja oštećene P.I. i sasvim određeno izjavila da ju je pucanjem iz puške usmratio vojnik ABiH koji je imao vidljivo oštećenje jednog oka. Budući da je svjedokinja T.R. u međuvremenu umrla, u skladu sa članom 288. stav 2. ZKP FBiH, njen iskaz iz istrage je

pročitana na glavnom pretresu. Na taj način odbrana je upoznata sa sadržinom tog iskaza i imala je priliku da da primjedbe na taj iskaz kojim bi se dovela u pitanje njegova vjerodostojnost. Međutim, iskaz iz istrage svjedokinje T.R. potvrđen je iskazima drugih svjedoka koji su takođe bili očevidci napada jedinice ABiH na selo D., dana 28.07.1993. godine u jutarnjim satima i neposredno i lično uočili optuženog na mjestu događaja. Tako je svjedokinja Z.A., koja je zbog napada napustila svoju kuću i sakrila se u susjednu kuću Z.I., sasvim određeno izjavila da su na poziv vojnika ABiH morali izaći iz te kuće, da je, dok je sjedila na ledini, vidjela vojnika bez oka kako silazi stepenicama sa sprata njezine kuće u kojoj su ostale njena majka T.R.a i tetka P.I., da je čula majku R. (T.) koja je bila ispred njihove kuće kako je poziva i plače jer je I. ubijena i da joj je isti taj dan majka – svjedokinja T.R. rekla da je I. ubio vojnik sa oštećenim okom. Svjedokinja Ž.A. je takođe izjavila da je među vojnicima ABiH, navedenog dana, u selu D., primijetila vojnika bez oka, za kojega je znala da ga zovu „Š. sa S. bez oka“, da joj je poznato da je radio u L. i da joj je istog dana kada je P.I. ubijena Z.A. rekla da joj je tetku P.I. ubio vojnik bez oka. Pošto je svjedokinja Z.A. izjavila da joj je majka – T.R. istog dana rekla da je P.I. ubio vojnik sa oštećenim okom, sasvim je prihvatljivo da je ona to isto isti dan rekla svjedokinji Ž.A. Svjedok Z.D. je takođe potvrdio da je među vojnicima ABiH, u selu D., dana 27.08.1993. godine bio i vojnik bez oka, kojega je prije viđao po gradu i za kojega je znao da se preziva Š. Ovaj svjedok je izjavio i da je tog dana iz pravca njihove kuće, prema kući Z.I., u koju su se pokušali sakriti, došla njegova baka T.R. i rekla da je P.I. ubijena. Svjedok Z.D. je takođe izjavio da mu je baka T.R., poslije nekoliko dana, dok su bili zatvoreni u Muzeju, ispričala kako je ubijena P.I., da je to učinio vojnik bez oka, a, jednog dana, mu je i pokazala osobu koja je ubila I. i on joj je tada rekao da on poznaje tog vojnika od prije rata. Prema tome, iskaz svjedokinje T.R. iz istrage potkrijepljen je sasvim konkretnim navodima svjedoka Z.A., Z. D. i Ž.A. Budući da iz iskaza svjedoka odbrane proizilazi da je dana 28.07.1993. godine, u selu D., među vojnicima ABiH samo optuženi Š.Z. bio bez oka odnosno s oštećenim okom, sasvim se neosnovano žalbom branitelja tvrdi da je zaključak suda da je optuženi učinio krivično djelo za koje je oglašen krivim pobijanom presudom proizvoljan i zasnovan isključivo na iskazima svjedoka po čuvenju. S obzirom na navedene dijelove iskaza svjedoka Z.A., Z. D. i Ž. A. neosnovano se žalbom branitelja optuženog navodi i da su iskazi ovih svjedoka o okolnostima koje su od značaja za donošenje zaključka o tome ko je usmrtio oštećenu neusaglašeni.

Kako je prvostepeni sud u svojoj presudi dao ocjenu iskaza svjedoka odbrane, uopštena žalbena konstatacija branitelja da ta ocjena ne zadovoljava standard brižljive i savjesne ocjene dokaza ne može dovesti u pitanje pravilnost njihove ocjene od strane prvostepenog suda. Takođe, kako je prvostepeni sud naveo sasvim određene razloge zbog kojih smatra da je navod iz knjige D.. o tome ko je usmrtio P.I. nepouzdan, zaključak suda da je oštećenu usmrtio optuženi nije mogao dovesti u sumnju ni paušalan navod branitelja optuženog da je oštećenu mogao usmrtiti brat optuženog – Š.B.

Iz navedenih razloga ovaj sud nalazi da se neosnovano žalbom branitelja prvostepene presuda pobija zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i, s tim u vezi, povrede prava optuženog na odbranu.

Na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje, prvostepeni sud je pravilno primijenio krivični zakon pri pravnoj kvalifikaciji djela optuženog za koje ga je oglasio krivim. S obzirom na takav stav ovog suda a da branitelj optuženog u žalbi nije naveo konkretne razloge zbog kojih smatra da je prvostepeni sud povrijedio materijalno pravo na štetu optuženog, ovaj sud nalazi da se neosnovano žalbom branitelja optuženog prvostepena presuda pobija zbog povrede krivičnog zakona.

Ispitujući odluku o kazni u vezi sa žalbenim navodima kantonalne tužiteljice i branitelja optuženog, ovaj sud je našao i da je odluka o kazni, sadržana u pobijanoj presudi, pravilna. Najprije, neosnovano se u žalbi kantonalne tužiteljice tvrdi da se sama okolnost da je od izvršenja djela prošlo dvadeset godina optuženom cijeni kao olakšavajuća okolnost. Iz cjeline obrazloženja odluke o kazni sadržanog u prvostepenoj presudi proizilazi da je optuženom kao olakšavajuća okolnost u vezi sa protekom vremena od dana izvršenja djela cijenjena okolnost da je u međuvremenu formirao porodicu te da od vremena izvršenja djela pa do danas nije dolazio u sukob sa zakonom. Takođe, neosnovano se žalbom tužiteljice tvrdi i da je pri odmjeravanju kazne optuženom precijenjena okolnost da se optuženi nakon saznanja za krivični postupak dobrovoljno prijavio organima gonjenja dolaskom iz izbjeglištva u SAD-u kao što se neosnovano žalbom branitelja tvrdi da ta olakšavajuća okolnost nije u dovoljnoj mjeri došla do izražaja pri odmjeravanju kazne optuženom jer je, po ocjeni ovog suda, tu okolnost prvostepeni sud u dovoljnoj mjeri cijenio. Nadalje, neosnovano se žalbom kantonalne tužiteljice tvrdi da kao otežavajuća okolnost optuženom u dovoljnoj mjeri nisu cijanjene okolnosti usmrćenja oštećene i karakteristike oštećene. Naime, ovaj sud nalazi da su okolnosti usmrćenja oštećene (izuzevši samu činjenicu da je oštećena bila civilna osoba i što se, pošto je elemenat zakonskog bića krivičnog djela, ne može optuženom cijeliti kao otežavajuća okolnost) kao otežavajuće okolnosti u dovoljnoj mjeri došle do izražaja pri odmjeravanju kazne. S druge strane, neosnovano se žalbom branitelja tvrdi da se optuženom nije mogla kao otežavajuća okolnost cijeliti to što je optuženi pucao u stariju žensku osobu koja je sjedila ispred kuće u kojoj se sklonila od ratnih dejstava. Iz navedenih razloga ovaj sud nalazi da je kazna koja je optuženom izrečena pobijanom presudom i neophodna i dovoljna za ostvarenje svrhe kažnjavanja.

Iako je u žalbi branitelja navedeno da se prvostepena presuda pobija iz svih zakonskih razloga, obrazloženje žalbe ne sadrži razloge pobijanja odluke o troškovima krivičnog postupka, pa, stoga, ovaj sud nije bio u prilici da povodom žalbe ispita odluku o troškovima krivičnog postupka u pobijanoj presudi.

Iz navedenih razloga je ovaj sud, na osnovu člana 328. ZKP FBiH, donio presudu kojom je žalbe kantonalne tužiteljice i branitelja optuženog Š.Z. odbio kao neosnovane i prvostepenu presudu potvrdio.

Zapisničar
Drndo Ismeta,s.r.

Predsjednica vijeća
Gogala Zorica,s.r.